

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 283/2023
14.02.2024. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Звездане Лутовац, председника већа, Иване Рађеновић, Владиславе Милићевић, Татјане Миљуш и Јасмине Стаменковић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Стеван Марковић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије, Министарство одбране, ВП 3924 Бујановац, коју заступа Војно правобранилаштво – Одељење у Нишу, ради накнаде нематеријалне штете, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 2887/2022 од 21.09.2022. године, у седници одржаној 14.02.2024. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 2887/2022 од 21.09.2022. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 2887/2022 од 21.09.2022. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Врању П1 175/21 од 09.03.2022. године, ставом првим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се обавезе тужена да му исплати на име накнаде нематеријалне штете за претрпљене физичке болове износ од 180.000,00 динара, за претрпљени страх износ од 180.000,00 динара и за умањење животне активности износ од 240.000,00 динара, све са законом затезном од дана пресуђења до исплате. Ставом другим изреке, обавезан је тужилац да туженој накнади трошкове парничног поступка у износу од 12.000,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж1 2887/2022 од 21.09.2022. године, одбијена је као неоснована жалба тужиоца и потврђена првостепена пресуда.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилац је благовремено изјавио ревизију због погрешне примене материјалног прав и битних повреда одредаба парничног поступка, са предлогом да се о ревизији одлучи као о изузетно дозвољеној применом члана 404. Закона о парничном поступку.

Одлучујући о дозвољености ревизије на основу члана 404. став 2. Закона о парничном поступку - ЗПП („Службени гласник РС“, број 72/11, 55/14, 87/18, 18/20 и 10/23), Врховни суд је нашао да нису испуњени услови из става 1. овог члана да би се прихватило одлучивање о ревизији тужиоца као изузетно дозвољеној, јер у овом случају није потребно да се размотре правна питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, нити је потребно уједначавање судске праксе као ни ново тумачење права.

Наиме, предмет тражене правне заштите је накнада нематеријалне штете коју је претрпео тужилац од стране послодавца као одговорног лица. О овом праву тужиоца нижестепени судови су одлучили применом члана 177. став 2. Закона о облигационим односима и одбили тужбени захтев, налазећи да се тужилац након завршетка радних обавеза због непажње саплео на паркирани виљушкар који је био закочен и са спуштеним виљушкама, због чега је искључиво одговоран за своје повређивање. Овакав чињенично-правни закључак првостепеног суда (који је прихватио и другостепени суд) да је штета настала искључивом радњом тужиоца као оштећеног и да не постоји одговорност послодавца за његово повређивање зависи од утврђених чињеница у овом случају, а правилност утврђеног чињеничног стања није разлог да се дозволи одлучивање о посебној ревизији.

Имајући у виду да се у конкретном случају ради о парници ради накнади штете у којима одлука о основаности тужбеног захтева и примена материјалног права зависе управо од утврђеног чињеничног стања, то Врховни суд налази да нису испуњени услови из члана 404. став 1. ЗПП, због чега је применом члана 404. став 2. истог закона одлучио као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. у вези члана 403. став 3. ЗПП, Врховни суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 403. став 3. ЗПП, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побиијаног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба ради накнаде штете поднета је 08.06.2018. године и вредност предмета спора је 600.000,00 динара.

Имајући у виду да се ради о имовинскоправном спору који се односи на новчано потраживање у коме вредност предмета спора очигледно не прелази наведени новчани цензус за дозвољеност ревизије, то је Врховни суд нашао да ревизија тужиоца није дозвољена применом одредбе члана 403. став 3. ЗПП.

На основу наведеног, применом члана 413. у вези члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Звездана Лутовац, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић